

วิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหาร ส่วนตำบล : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย

Democratic Citizenship of People in Sub-district Administrative Organization : A Case
Study of Muang Sub-district Administrative Organization, Muang District, Loei province

มานพ ประवालัญญกร¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับของวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมืองกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชากรผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย จำนวน 400 ราย ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย
2. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 คือ ช่วงอายุ 40-60 ปี การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ การรับรู้กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง
3. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 คือ การศึกษาระดับประถมศึกษาอาชีพรับจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เพศหญิง อาชีพเกษตรกร รายได้ 12,001-20,000 บาท
4. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ อาชีพรับจ้าง รายได้ 0-6,000 บาท รายได้ 12,001-20,000 บาท และการรับรู้กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองและตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เพศหญิง อาชีพข้าราชการโดยสามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยได้ร้อยละ 29 ($R^2 = 0.289$)

คำสำคัญ : วิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย

¹ อาจารย์ ประจำสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the level of democratic citizenship 2) to study the relationships between personal factors, the legal consciousness about civil rights factors, and the level of democratic citizenship 3) to find the equation for prediction. A sample of 400 cases was drawn from the constituency of Muang sub-district administrative organization, Muang district, Loei province using proportional stratified random sampling method. A rating scale questionnaire was used as the study instrument for data collection. The data were analysed by using descriptive statistics, Pearson's Correlation Coefficient Statistics and Step-Wise Multiple Regression Analysis.

The results of this research revealed that :

1. The overall level of democratic citizenship was at low level.
2. The positive factors related to level of democratic citizenship at significant level of .01 were age (40-60 years) ,education (diploma degree) , occupation (government officer and state enterprise employee) , and the legal consciousness about civil rights factors.
3. The negative factors related to level of democratic citizenship at significant level of .01 were education (primary school) and occupation (employee), and at significant level of .05 were sex (female), occupation(agriculturist) ,and income (12,001-20,000 bath).
4. The factors affecting level democratic citizenship at significant level of .01 were occupation (employee), income (0- 6,000 bath and 12,001-20,000 baht), and the legal consciousness about civil rights factors. Other factors affecting level democratic citizenship at .05 of significance were sex (female), occupation (government officer and state enterprise employee) which could predict at 29 percent ($R^2 = 0.289$)

Keywords : democratic citizenship, sub-district administrative organization

ความเป็นมาของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันนี้ว่าระบอบการปกครองที่ดีที่สุดคือการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เพราะเป็นระบอบการปกครองที่คำนึงถึงศักดิ์ศรีคุณค่าสิทธิเสรีภาพความเท่าเทียมกันและทำให้คนในสังคมนั้นสามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมต่อการพัฒนาสังคมได้มากที่สุด เมื่อมองถึงวิวัฒนาการของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยสามารถที่จะแบ่งออกได้เป็นสามยุค คือ ในยุคแรกย้อนหลังกลับไปเมื่อสองพันกว่าปีที่ผ่านมามีภายใต้

อารยธรรมกรีก ที่นครรัฐเอเธนส์ ได้กำหนดรูปแบบการปกครอง ที่เรียกว่า Demokratia มาจากคำว่า Demos (ประชาชน) + Kratos (อำนาจการปกครอง) ปัจจุบันเรียกว่า Democracy (ประชาธิปไตย) (เชิฐ ชวิณณ์ศรี สุวรรณ, 2547)

แนวคิดปรัชญาการเมืองที่สำคัญอย่างหนึ่งของกรีก ก็คือ แนวความคิดเรื่อง ความเป็นพลเมือง (Civil) จึงถือว่าชาวกรีกเป็นชนชาติแรกที่มี “พลเมือง(citizen)” นั้น

คือ ประชาชนที่เรียกว่า พลเมือง (Citizen) เป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยด้วยตนเองโดยตรง คือมีความเท่าเทียมกันในสิทธิทางการเมืองและทางกฎหมายทุกคนเป็นสมาชิกสภาแห่งนครรัฐ (General assembly) หลักของการเป็นพลเมืองจึงกลายมาเป็นทฤษฎีหนึ่งของการปกครองในระบบประชาธิปไตย แต่หลักของการปกครองแบบพลเมืองก็ไม่เหมาะสมกับรัฐสมัยใหม่ต่อมาที่มีทั้งขนาดและความซับซ้อนมากกว่าการเป็นแคว้นนครรัฐ (Polis) จนมาถึงวิวัฒนาการของระบอบประชาธิปไตยในยุคที่สองที่เริ่มกำเนิดและวิวัฒนาการขึ้นในอังกฤษราวปี ค.ศ. 1215 จากเอกสารที่เรียกว่า กฎบัตรแมกนาคราต้า (Magna Crata) ซึ่งเป็นการจำกัดอำนาจของกษัตริย์ลง และจากแนวคิดต่อต้านอำนาจรัฐในราวคริสต์ศตวรรษที่ 16 นำมาซึ่งการการปกครองในระบบประชาธิปไตยในยุคที่สองที่ เรียกว่า ประชาธิปไตยแบบตัวแทน (Representative democracy) ซึ่งใช้กระบวนการเลือกตั้งเป็นตัวตัดสินใจได้มาซึ่งความชอบธรรมของอำนาจทางการเมือง แต่พบว่ากลับมีปัญหาเรื่องประสิทธิภาพและความสามารถในการแก้ไขปัญหาให้ประชาชน นักการเมืองและพรรคการเมือง เข้าไปแสวงหาผลประโยชน์มากกว่าที่จะแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน จึงเป็นแค่การเมืองของนักการเมืองและพรรคการเมือง มากกว่าการเมืองของพลเมืองหรือการเมืองของประชาชน

ประชาธิปไตยแบบตัวแทนนี้จึงทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เกิดความคิดว่าปัญหาทุกอย่างเป็นหน้าที่ของตัวแทนและรัฐบาลที่จะต้องรับผิดชอบจัดการแก้ไขให้ดังที่พบได้ในท้องถิ่นต่างๆ จึงพบว่าขณะนี้ประชาชนในท้องถิ่นได้แต่มองดูสิ่งของต่างๆ จำนวนมากในท้องถิ่น เช่น วัดเป็นของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ พระสงฆ์ฟังคำสั่งจากส่วนกลาง คือมหาเถรสมาคม ป่าไม้เป็นของกรมป่าไม้หรือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โบราณสถานเป็นของกรมศิลปากร ควบกับ

ตำรวจฝากชีวิตไว้กับผู้เป็นนายที่กรุงเทพฯ ถนนเป็นของกรมทางหลวงหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แม่น้ำเป็นของกรมเจ้าท่า เกิดอุทกภัยก็ต้องเป็นหน้าที่รัฐบาลที่จะต้องนำสิ่งของมาแจกมาลุน้ำเอี่ยม ข้าวรากรายย้ายไปมาทุกๆ 2-3 ปี หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นขายได้ไม่กี่เล่ม เด็กนักเรียนไม่รู้จักท้องถิ่นของตนแต่ก้มหน้าก้มตาเรียนเพื่อมุ่งสอบเข้าสถาบันในเมืองใหญ่ๆ จบแล้วก็ไม่มีความรู้เรื่องท้องถิ่นตนหรือไม่กลับท้องถิ่นตน (ธเนศวร์ เจริญเมือง, 2548)

จากปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นทำให้ในปัจจุบัน นักรัฐศาสตร์ได้นำเสนอรูปแบบของประชาธิปไตยที่เรียกว่า ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy) หรือที่เรียกว่า ประชาธิปไตยภาคประชาชน หรือประชาธิปไตยภาคพลเมือง (Civil Politics) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เรียกว่า การเมืองใหม่ ดังความเห็นของนิธิ เอียวศรีวงศ์ (อ้างถึงใน เสกสรรค์ ประเสริฐกุล, 2548) ที่กล่าวว่า ประชาธิปไตยที่เรารู้จักนั้นเป็นรูปแบบตายตัวมันพัฒนามาในช่วงประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในสภาพของสังคมที่ไม่เหมือนกับปัจจุบันเลย สภาพสังคม เศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบันนี้ ทำให้ทั้งโลกพบว่าประชาธิปไตยในรูปแบบเก่าไม่เหมาะสมอีกต่อไป คือเราไม่สามารถจะยกการตัดสินใจให้คนจำนวนน้อยที่มีการศึกษา แม้จะเป็นคนดีก็ตาม

การเมืองภาคพลเมืองจึงมีหลักการที่สำคัญ คือ ขยายโอกาสและช่องทางหรือเปิดเวที ให้กลุ่มพลังทางการเมืองและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมใหม่ๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วม เรียกร้อง ผลักดันในการกำหนดนโยบายของรัฐให้มากขึ้น เช่น ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (Social movement) องค์การภาคเอกชน เวทีประชาชน กระบวนการประชาธิปไตย มติมหาชนที่เรียกว่า การเมืองภาคพลเมือง (Civil politics) การเมืองภาคพลเมือง จึงเป็นเรื่องของการเมืองท้องถิ่นมากกว่า

การเมืองระดับชาติ เป็นลักษณะของการกระจายอำนาจให้ชุมชนท้องถิ่นให้สามารถปกครองตนเองได้ มากกว่าที่จะพึ่งพาหน่วยงานของรัฐบาลกลาง จึงทำให้อำนาจรัฐลดบทบาทจากการเป็นผู้ควบคุมและชี้นำการเปลี่ยนแปลงบ้านเมือง มาเป็นผู้คอยกำกับและช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ กระแสการกระจายอำนาจ และการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาในท้องถิ่นชุมชนตนเอง

หลักการของการเมืองภาคพลเมืองถูกนำมาบัญญัติไว้เป็นครั้งแรกในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 นั่นคือการพยายามที่จะกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นให้มากขึ้น ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลที่จะต้องเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริม สนับสนุน ที่จะทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักที่จะปกครองตนเอง มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา การกำหนดนโยบายที่จะนำมาแก้ไขปัญหาของชุมชนท้องถิ่นตนเอง เพราะการเมืองภาคพลเมืองนั้นวิถีชีวิตของปัจเจกชน ของสังคมและวิถีชีวิตการเมือง ไม่อาจแยกออกจากกันได้คนในท้องถิ่นจึงต้องมีจิตสำนึกสาธารณะหรือมีวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม แต่หลังจากประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งมีบทบัญญัติที่ส่งเสริมการเมืองภาคพลเมือง การเมืองในท้องถิ่นก็ยิ่งเป็นการเมืองของนักการเมืองท้องถิ่น การเมืองของหัวคะแนน การเมืองของพ่อค้า การเมืองของผู้รับเหมา

ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นขาดการมีส่วนร่วม และขาดการตระหนักถึงปัญหาในท้องถิ่นที่ตนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายแก้ไขและโครงการต่างๆ เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงระดับวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนความสัมพันธ์

ระหว่างปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองกับระดับวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนและปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมืองกับระดับวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ ประชากรผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย จำนวน 8,915 คน (ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย ข้อมูลการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2555)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีที่นักวิจัยทำการวิจัยเกี่ยวกับการถดถอยแนะนำไว้ว่าอัตราส่วนของตัวแปรทำนายต่อขนาดของกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อยต้องเป็น 1 ต่อ 15 หมายความว่าตัวแปรทำนาย 1 ตัวใช้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 15 คน บางคนแนะนำว่า 1 ต่อ 30 และอย่างน้อยที่สุดควรมีก่อนมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาอย่างน้อย 400 คน (Enders, 2001 อ้างถึงใน จุริรัตน์ ประวาลัญญกร, 2551) ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ 400 คน

3. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้การเลือกผู้ตอบแบบสอบถามโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional stratified random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบสำรวจรายการ (checklist) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert, อ้างถึงใน จุริรัตน์ ประวาลัญญกร, 2551) การหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาความตรง (validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข เพื่อพิจารณาความตรง เชิงเนื้อหา (Content validity) และตรวจแก้สำนวนภาษา ทดสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อความกับนิยามของตัวแปรแต่ละตัว (Index of item – objective Congruence : IOC) (บุญธรรม กิจปรีดาสุทธิ, 2542) แล้วเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC เฉลี่ยตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป นำไปเป็นแบบสอบถาม จากนั้นวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยนำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่ใช้ได้ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร

สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach อ้างถึงใน ภัทรพร เกษสังข์, 2549) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.788 - 0.930 แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแบ่งออกเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปด้านบุคคล

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมือง

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทวิถีพลเมืองในระบบ (มีกฎหมายรองรับ)

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทวิถีพลเมืองนอกระบบ (ไม่มีกฎหมายรองรับ)

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ใช้สถิติพรรณนาอันได้แก่ ค่าการแจกแจงความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าคะแนนเฉลี่ย, ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อวิเคราะห์การกระจายของกลุ่มตัวอย่าง ปัจจัยด้านบุคคล และปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมืองและระดับวิถีพลเมือง

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

2.1 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ อันได้แก่ปัจจัยด้านบุคคล และปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมืองกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน โดยวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) โดย

ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) (ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ, 2540)

2.2 การวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่มีประสิทธิภาพในการทำนาระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน จากปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิความเป็นพลเมือง โดยการใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยใช้วิธี Enter เพื่อดูตัวแปรที่มีนัยสำคัญแล้ว จึงนำตัวแปรที่มีนัยสำคัญไปสร้างสมการพยากรณ์ โดยใช้วิธีแบบ Stepwise

ผลการวิจัย

ในการศึกษาวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย จำนวน 400 คน พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.15$, S.D. = 0.58) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านบทบาทวิถีพลเมืองนอกระบบ (ไม่มีกฎหมายรองรับ) ($\bar{x} = 2.96$, S.D. = 0.71) รองลงมาได้แก่ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม ($\bar{x} = 1.98$, S.D. = 0.59) และด้านบทบาทวิถีพลเมืองในระบบ (มีกฎหมายรองรับ) ($\bar{x} = 1.87$, S.D. = 0.70) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในภาพรวม ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย จำนวน 400 คน

ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในภาพรวม	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. บทบาทวิถีพลเมืองในระบบ (มีกฎหมายรองรับ)	1.87	0.70	น้อย
2. บทบาทวิถีพลเมืองนอกระบบ (ไม่มีกฎหมายรองรับ)	2.96	0.71	ปานกลาง
3. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม	1.98	0.59	น้อย
รวม	2.15	0.58	น้อย

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ทางบวก

2.1 ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่

1) อายุกว่า 40-60 ปี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ด้านวิถีพลเมืองนอกระบบ ด้านวัฒนธรรมทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม และระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.129$, $r = 0.164$ และ $r = 0.155$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยด้านด้านวิถีพลเมืองในระบบ อยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.120$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ด้านวิถีพลเมืองนอกระบบ อยู่ในระดับต่ำ ($r = 0.167$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยด้าน

3.5 รายได้ 12,000-20,000 บาท มีความสัมพันธ์ทางลบกับระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยด้านวิถีพลเมืองในระบบอยู่ในระดับต่ำ ($r = -0.102$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตย คือ ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ อายุ 18-25 ปี, อายุ 25-40 ปี, การศึกษาระดับมัธยมศึกษา, อาชีพค้าขาย, รายได้ 6,001-12,000 บาท

5. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย

ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยผู้วิจัยได้พิจารณาตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ใช้เทคนิคการเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์ โดยวิธี Enter เพื่อดูตัวแปรที่มีนัยสำคัญ แล้วจึงนำตัวแปรที่มีนัยสำคัญไปสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยโดยใช้วิธีวิเคราะห์แบบ Stepwise เพื่อเป็นการตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัยที่กำหนดไว้

5.1 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยวิธี Enter เมื่อนำตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ได้ทั้งหมด 10 ตัวมาพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย พบว่า สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชนได้ โดยมีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ร้อยละ 30 ($R^2 = 0.296$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (B) พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่อาชีพรับจ้าง

รายได้ 0-6,000บาท รายได้ 12,001-20,000 บาท และปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวม และตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เพศหญิง อาชีพข้าราชการ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณปัจจัยที่สามารถพยากรณ์วิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย โดยวิธี Enter

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
1.เพศหญิง	-.133	.051	-.114	-2.587*	.010
2.อายุกว่า40-60ปี	.086	.053	.072	1.627	.105
3.การศึกษาระดับประถมศึกษา	.004	.064	.004	.069	.945
4.การศึกษาระดับอนุปริญญาเทียบเท่า	.068	.080	.040	.848	.397
5.อาชีพข้าราชการ	.214	.093	.117	2.297*	.022
6.อาชีพรับจ้าง	-.170	.063	-.145	-2.725**	.007
7.อาชีพเกษตรกร	-.036	.081	-.023	-.444	.657
8.รายได้ 0-6000บาท	.191	.061	.149	3.103**	.002
9.รายได้ 12001-20000บาท	-.203	.067	-.147	-3.058**	.002
10.การรับรู้กฎหมาย	.264	.034	.415	7.796**	.000
R = 0.544 $R^2 = 0.296$ Constant = 1.318					
F = 16.342 ** p - values = .000					

* $p < .05$, ** $p < .01$

5.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยวิธี Stepwise พบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวมตัวแปรรายได้ 12,001-20,000 บาท ตัวแปรอาชีพข้าราชการตัวแปรรายได้ 0-6,000 บาท ตัวแปรอาชีพรับจ้างและตัวแปรเพศหญิงสามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วน

ตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลยได้ร้อยละ 29 ($R^2 = 0.289$) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (β) พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีค่า β สูงสุด คือ ตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวม ($\beta = .439$) หมายความว่าตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวม สามารถทำนายระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย ได้สูงกว่าตัวแปรอื่น โดยที่ถ้าประชาชนที่มีการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวม ในระดับสูงก็จะมีระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในระดับสูงไปด้วย รองลงมาคือตัวแปรรายได้ 12,001-20,000 บาท ($\beta = -.146$) หมายความว่า ตัวแปรรายได้ 12,001-20,000 บาท สามารถทำนายระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน ได้สูงกว่าตัวแปรอื่น หมายความว่าถ้าประชาชนที่มี รายได้อยู่ระหว่าง 12,001-20,000 บาท จะมีระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยในระดับต่ำ กว่ากลุ่มรายได้อื่น ตัวแปรที่สามารถทำนายระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลยได้น้อยที่สุดคือเพศหญิง ($\beta = -.099$) หมายความว่าประชาชนที่เป็นเพศหญิง ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนจะต่ำกว่ากลุ่มเพศชาย ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณปัจจัยที่สามารถพยากรณ์วิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย โดยวิธี Stepwise

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	Sig.
1. การรับรู้กฎหมาย	.279	.029	.439	9.522**	.000
2. รายได้ 12,001-20,000 บาท	-.202	.064	-.146	-3.080**	.002
3. อาชีพข้าราชการ	.225	.089	.123	2.531*	.012
4. รายได้ 0-6,000บาท	.176	.072	.137	2.935**	.004
5. อาชีพรับจ้าง	-.160	.057	-.136	-2.858**	.004
6. เพศหญิง	-.115	.050	-.099	-2.274*	.023
R = 0.537 $R^2 = 0.289$ Constant = 1.293					
F = 26.611 ** p - values = .000					

* $p < .05$, ** $p < .01$

สามารถสรุปปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย พบว่าตัวแปรที่เข้าสมการพยากรณ์ได้แก่ตัวแปรปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองโดยรวมตัวแปรรายได้ 12,001-20,000 บาทตัวแปรอาชีพข้าราชการตัวแปรรายได้ 0-6,000บาท ตัวแปรอาชีพรับจ้างและตัวแปรเพศหญิง

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย นำมาอภิปรายได้ดังนี้

ระดับวิถีพลเมืองของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในภาพรวม

ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.15$,

S.D. = 0.58) จากผลการวิจัยจึงเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษานี้ยังขาดจิตสำนึกในเรื่องของการแก้ไขปัญหาในท้องถิ่นของตนเอง มองว่าปัญหาในชุมชนท้องถิ่นเป็นเรื่องที่รัฐหรือรัฐบาลกลางจะต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือแก้ไขให้กับตนเอง มองว่าการปกครองในระบบอบประชาธิปไตยคือการเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่แทนตนในการใช้อำนาจแก้ไขปัญหาต่างๆ ดังที่ ธเนศวร์ เจริญเมือง (2548) ได้กล่าวไว้ในเรื่องการกระจายอำนาจกับบริบททางสังคม ว่าพบว่าปัญหาในท้องถิ่นนอกจากจะไม่มีการแก้ไขกลับรุนแรงมากขึ้นและคนในท้องถิ่นก็ได้แต่มองดูโดยไม่มียุติธรรมทำอะไรได้มากนัก แม้ว่าอยากจะทำอะไรให้ท้องถิ่นตน ทั้งนี้ก็เพราะระบบการบริหารที่เป็นอยู่ไม่เอื้ออำนวยให้ประชาชนในแต่ละท้องถิ่นมีบทบาทแก้ไขปัญหาในท้องถิ่นของตนเอง ผลก็คือ ประชาชนจึงมีความคิดแบบงอมืองอเท้า ไม่ต้องคิดว่าจะต้องแก้ไขระบบและคิดว่าจะต้องมีข้าราชการที่ดีเข้ามาแก้ปัญหาให้ แทนที่จะคิดว่าประชาชนสามารถทำอะไรได้มากกว่าในการแก้ไขปัญหาตนเอง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยทางบก

1. ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่

1.1 อายุ 40-60 ปีอาจเป็นเพราะว่าช่วงอายุดังกล่าวเป็นช่วงอายุในวัยแรงงานที่มีบทบาทอย่างมากต่อครอบครัวหรือท้องถิ่น เช่น เป็นผู้นำของท้องถิ่นและเข้าไปมีบทบาทในกิจกรรมต่างๆ ของท้องถิ่นมากกว่าช่วงอายุอื่น

1.2 การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า อาจเป็นเพราะว่าความรู้ในระดับอนุปริญญา ถือว่ามีความรู้ในระดับปานกลางและเป็นองค์ความรู้ที่เน้นในทางปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่จึงอาจจะชอบเข้าร่วมในกิจกรรมของชุมชน

1.3 อาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจอาจเป็นเพราะว่าอาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจเป็นอาชีพที่ต้องเกี่ยวข้องกับระเบียบแบบแผนต่างๆ ในหน่วยงานของตนและต้องมีการพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ทำให้มีความสนใจในเหตุการณ์ของชุมชนท้องถิ่นหรือสังคมมากกว่าอาชีพอื่นๆ จึงทำให้มีวัฒนธรรมทางการเมือง

2. ปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง อาจเป็นเพราะว่าการรับรู้กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองทำให้นักคณันตระหนักในสิทธิทางการเมืองที่มีอยู่ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นพลเมือง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบอบประชาธิปไตยทางลบ

1. ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่

1.1 เพศหญิงอาจเป็นเพราะว่าบทบาทของเพศหญิงในสังคมไทยมักมองว่าควรให้เพศชายเป็นผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมในเรื่องใด บทบาททางการเมืองของเพศหญิงจึงต่ำกว่าเพศชาย ทำให้การตระหนักในสิทธิความเป็นพลเมืองของเพศหญิงจึงต่ำด้วยเมื่อเทียบกับเพศชาย

1.2 การศึกษาระดับประถมศึกษาอาจเป็นเพราะว่าความเป็นพลเมืองมิใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้เองแต่จะต้องมีกระบวนการอบรมปลูกฝังแนวความคิดเกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากความรู้ในระดับประถมศึกษา ซึ่งผ่านระบบการศึกษามาน้อยกว่าการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป จึงอาจจะไม่ได้รับการปลูกฝังแนวความคิดความเป็นพลเมืองไว้มากพอ ดังที่ อเนก เหล่าธรรมทัศน์ (2543) ได้อธิบายถึงความคิดเรื่องพลเมือง (Citizenship) ไว้ว่าจะสร้างอุดมการณ์ “พลเมือง” อย่างไร

1.3 อาชีพรับจ้างอาจเป็นเพราะว่าอาชีพรับจ้างเป็นอาชีพที่มีลักษณะงานพื้นฐาน มีขอบข่ายงานกว้างตามภาระงานที่รับจ้างและเป็นงานอิสระในระดับหนึ่ง จึงอาจทำให้ผู้ที่มิอาชีพนี้ไม่สนใจหรือขาดความตระหนักในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมต่อสังคมหรือชุมชนท้องถิ่น

1.4 อาชีพเกษตรกร อาจเป็นเพราะว่าอาชีพเกษตรกรเป็นอาชีพที่ต้องใช้แรงงานเป็นส่วนใหญ่ ขาดความรู้ความเข้าใจในสิทธิทางการเมือง ความตระหนักในความเป็นพลเมืองจึงมีน้อย

1.5 รายได้ 12,000-20,000 บาท อาจเป็นเพราะว่าระดับรายได้ดังกล่าวนี้อยู่ในลักษณะที่พอเพียงได้ไม่เดือดร้อน ทำให้ความสนใจที่จะเข้าร่วมทางการเมืองจึงมีน้อย ความเป็นพลเมืองจึงมีน้อยด้วย

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

2. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 คือ ช่วงอายุ 40-60 ปี การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่าอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ การรับรู้กฎหมายเกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง

3. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 คือ การศึกษาระดับประถมศึกษาอาชีพรับจ้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เพศหญิงอาชีพเกษตรกรรายได้ 12,001-20,000 บาท

4. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตย ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ อาชีพรับจ้าง รายได้ 0-6,000 บาท รายได้ 12,001-20,000 บาท และการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมืองและตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ เพศหญิงอาชีพข้าราชการโดย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยและสามารถพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยได้ ดังนั้นจึงควรที่จะต้องส่งเสริมให้ประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองมีความรู้ความเข้าใจต่อกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง ซึ่งได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 โดยควรที่จะเป็นหน้าที่ของหน่วยงานทางการศึกษา เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ที่ตั้งอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเมืองที่ควรที่จะแทรกความรู้เกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าวเข้าไปในกระบวนการจัดการเรียนการสอนและควรร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดโครงการอบรมความรู้กฎหมายดังกล่าวให้กับประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งก็อาจจะทำให้ระดับวิถีพลเมืองในระบบประชาธิปไตยของประชาชนภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลมีระดับที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยในส่วนของการสร้างสมการพยากรณ์ระดับวิถีพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยพบว่าตัวแปรที่นำมาทำนาย ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการรับรู้กฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิความเป็นพลเมือง ซึ่งจะเห็นได้ว่าตัวแปรพยากรณ์ยังมีจำนวนน้อยเกินไป ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาถึงตัวแปรอื่นๆ ที่สามารถทำนายระดับวิถีพลเมืองได้ เช่น กระบวนการกล่อมเกลางานทางการเมือง การปลูกฝังทางการศึกษา ระบบอุปถัมภ์ วัฒนธรรมการรวมกลุ่มของสังคมไทย การกระจายอำนาจให้กับชุมชนท้องถิ่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

จूरี่รัตน์ ประมวลลัญญกร. (2551). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการดูแลตนเองของผู้ติดเชื้อเอดส์ จังหวัดเลย**. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

เชิญ ขวิณณ์ศรีสุวรรณ. (2547). **เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการ PS 712 การมีส่วนร่วมของมหาชนในการเมืองไทย**. กรุงเทพฯ : ศูนย์เอกสารทางวิชาการคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญธรรม กิจปรีดาสุทธิ. (2542). **เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภัทราพร เกษสังข์. (2549). **การวิจัยทางการศึกษา**. เลย : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

ธเนศวร์ เจริญเมือง. (2548). **แนวคิดว่าด้วยความเป็นพลเมือง**. นนทบุรี : สำนักพิมพ์บริษัทโรงพิมพ์คลังวิชาจำกัด.

ศิริชัย กาญจนวาสีและคณะ. (2540). **การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย**. กรุงเทพฯ : พชรกานต์พับลิเคชั่น.

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล. (2548). **การเมืองภาคประชาชนในระบอบประชาธิปไตยไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อมรินทร์.

องค์การบริหารส่วนตำบลเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเลย. (2555). **เอกสารข้อมูลการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเมือง**. เลย : องค์การบริหารส่วนตำบลเมือง

อเนก เหล่าธรรมทัศน์. (2543). **อนุนิทัศน์ความคิดจากรัฐสู่ประชาสังคมและพลเมือง การเมืองของพลเมือง**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คบไฟ.